

[Udenrigsministeren.]

denne giver konflikten parter anledning til. I en større sammenhæng har spørgsmålet også forbindelse med afklaring i Washington og Moskva af synspunkter angående de naturlige grænser og den hensigtsmæssige opgavefordeling imellem dem.

I forbindelse med de asiatiske spørgsmål vil jeg ganske kort omtale Kina. Vi har i den seneste tid, det sidste års tid, været vidne til, at Kinas isolation fra den øvrige verden er blevet stadig mere udtalt. Til den isolation, som er en følge af Kinas udelukkelse fra De Forenede Nationer, er blevet føjet en forværring af forholdet til en række lande, som hidtil i større eller mindre grad har kunnet regnes til Kinas venner. Denne forværring må formentlig ses i sammenhæng med de indre spændinger i dette vældige asiatiske rige. Det ville være ønskeligt, om det kinesiske lederskab ville bestræbe sig på at bremse denne isolationistiske udvikling i forholdet til udlandet. Fra dansk side vil vi fortsat arbejde for, at regeringen i Peking kan komme til at beklæde Kinas plads i De Forenede Nationer og således bidrage til at mindske Kinas isolation.

Det er klart, at Kina figurerer som en væsentlig omend uberegnelig faktor i den internationale politik. Det gør det i den internationale politik i almindelighed og i magtbalancen i særdeleshed. For balancen mellem USA og Sovjetunionen og for den begrænsede tilnærmelse, som har kunnet konstateres mellem disse to magter, spiller jo konflikten mellem Kina og Sovjetunionen en betydelig, måske afgørende rolle. Tilsvarende vil en ændret kinesisk politik kunne føre til en ny international problemstilling. Et vigtigt forhold i denne forbindelse er også takten i den kinesiske oprustning med kernevåben og langtrækkende fremførelsesmidler for disse. Det er bl. a. dette sidste forhold, som influerer den amerikanske politik i Sydøstasien og tillige visse sider af de amerikanske rustningsbestræbelser på kernevåbenområdet.

Et karakteristisk træk ved efterkrigstidens politik er det omfattende internationale samarbejde, som har udviklet sig både regionalt og på verdensomspændende grundlag. De Forenede Nationer indtager i så henseende en fremtrædende plads og er

den organisation, til hvilken offentligheden har sat størst lid, jeg vil sige somme tider i højere grad, end realiteterne beretigede til. Thi hvad enten man kan lide det eller ej, er kendsgerningerne, at FNs muligheder er stærkt begrænsede, så snart der er tale om sager, i hvilke stormagterne har modstridende interesser. På den anden side viser erfaringerne også, at FN i sådanne tilfælde, hvor interesseremodsetninger ikke består, kan yde væsentlige bidrag til opretholdelse af fred og sikkerhed, til udvikling af et internationalt retssamfund og til løsning af en lang række — måske ikke så stærkt omtalte, men alligevel vigtige — kulturelle, humanitære og økonomiske problemer.

Ikke mindst de små nationer har en klar interesse i verdensorganisationen. Der er gennem FN skabt et forum for den internationale debat, hvor ethvert land har mulighed for at give sin mening til kende og for at bidrage til at tilvejebringe løsninger på internationale problemer. Og de mindre lande har her mulighed for i adskillige tilfælde at optræde som formidlere, der kan berede vejen til de kompromisløsninger, som så ofte er resultatet af de internationale forhandlinger.

Vi selv gør os efter evne gældende i denne rolle, og vort medlemskab af sikkerhedsrådet gør det særlig naturligt og særlig påkrævet. Vi gør det selvsagt ud fra vore egne forudsætninger og på den åndelige baggrund, som vi nu engang har. Men samtidig er vi opmærksom på, at en ensidig betragtning af internationale situationer ud fra vore egne principper ikke altid vil og som oftest ikke kan føre frem. Vi prøver ikke at stille vore idealer og vort demokratiske samfundssyn i baggrunden, men vi må i enhver given situation give dem den plads, som kan tilkomme dem inden for den samlede problemstilling og ud fra det, som må være hovedmålet: at nå frem til holdbare og alment acceptable løsninger.

I forbindelse med min omtale af FN vil det være naturligt, at jeg først siger nogle ord om krisen i Det mellemste Østen, der for øjeblikket indtager den mest fremtrædende plads i FNs og herunder sikkerhedsrådets arbejde.

Ved sikkerhedsrådets mellemkomst lyk-